

er mig dobbelt uforstaaelig, naar de i denne Sag, om end det ærede Medlem for Kjøge fremtræder som Iron, dog i Virkeligheden ledes og søres af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, fra hvem vi — det er ikke mere end nogle faa Dage siden — hørte sige, at for ham var det Pointet, at de Nødtvængende hjælpes, for ham havde det særlig Betydning, at de, der ere i Nød, ikke komme til at lide under vor Principstrid. (Stemmer: Hør!) Ja, her, mine Herrer, er der en Leilighed for dem til at vise, at de ønske, at de, der ere i Nød, ikke maa komme til at lide under vor Principstrid. Her have de Leilighed til at vise det, ikke i Ord, som det dengang blev sagt, men i Gjerning. Jeg skal endnu tilføje den ene Bemærkning, at, dersom Lovforslaget, som jeg haaber og venter, maatte blive antaget ved Vedtagelsen af Forordninger om Tillæg til Lønningen indtil 4,400 Kr., er det en Selvfølge, at det skal være mig en Glæde at kunne stemme mit Ja for det; skulde dette ikke ske, saa betragter jeg Loven som dødt fra dette Øieblik af, og saa er den videre Afstemning over selve Lovforslaget jo fuldstændig ligegyldig. Om de Herrer end maatte samle nok saa mange Ja'er derfor, vilde de dog ikke derfor blive satte istand til at kunne ruste nogetsomhelst Liv i det, der dog en Gang er et Dødt, og at anvende noget Nei derpaa, vilde jo være temmelig barbarisk, thi det vilde være for anden Gang at slaa en fuldstændig dødt Lov ihjel. For mit Vedkommende er der derfor i saa Tilfælde ikke Andet at gjøre, end fuldstændig at afholde mig fra enhver videre Afstemning.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Strup): Ja, det er jo en Selvfølge, at jeg kun kan varmt anbefale Vedtagelsen af Fællesudvalgets Flertals Forslag, som jo er det, der ligger Regjeringsforslaget nærmest. Bliver dette Forslag ikke vedtaget, er jo dermed Loven bortfalden, og da ogsaa for mit Vedkommende Spørgsmaalet om Tilveiebringelsen af en midlertidig Lønningsforbedring for Embeds- og Bestillingsmænd, indtil de endelige Lønninger blive givne. Men selvfølgelig er Spørgsmaalet om Tilveiebringelsen af Dyrtidstillæg nu, da Dyrtidsstanden atter er indtraadt, ikke bortfaldet, og dette Spørgsmaal vil komme til at foreligge for det høie Thing saa hurtig som muligt. Jeg behøver jo næppe at minde det ærede Thing om, at efter den Maade, hvorpaa det sidste Dyrtidstillæg blev vedtaget for Finantsaaret 1879—80, vedtaget som et affluttende Dyrtidstillæg, baade efter de Udtalelser, der ledsagede Vedtagelsen, og efter selve Forslagets Bestemmelse, havde det Mærket af at være noget Affluttende, det Sidste. Saavel Hensynet dertil som Hensynet til, at der ved Begyndelsen af forrige Samling ikke kunde være Tale om nogen dyrere Tid, nogen større Dyrtid end den, der var tilstede dengang, da et halvt

Åar forud det sidste Dyrtidstillæg blev vedtaget, var for mig Grund nok til ikke at forlange Vedtagelse eller Bevilgelse af et nyt Dyrtidstillæg for Finantsaaret 1880—81 paa den samme Maade, hvorpaa det havde været bevilget i de foregaaende Åar, nemlig paa Finantsloven. Da det imidlertid viste sig, at den rimelige Forventning om, at de nye Lønningslove skulde blive vedtagne til den Tid, der var forudsat i de ældre Love, nemlig efter 10 Åars Forløb, ikke vilde gaa i Opfyldelse, og at Lønningslovenes Revision ikke vilde blive tilendebragt i forrige Samling, ansaa jeg det for nødvendigt at bringe frem Forslag om en midlertidig Lønningsforbedring for Embeds- og Bestillingsmændene, indtil nye Lønningslove kunde komme til at foreligge. Forslaget var, som det ærede Thing vil erindre, affattet som et særligt Lovforslag om gjennemgaaende Lønningsstillæg for alle Statens Embeds- og Bestillingsmænd paa ganske enkelte Undtagelser nær. Det er ganske vist, at Regjeringen ved sine Forslag til nye Lønningslove er gaaet ud fra, at de hidtidige Lønninger for Embeds- og Bestillingsmænd ingenlunde kunde siges at være tilfredsstillende, og at den Formindsfelse i Pengens Værdi, som har vilst sig i Løbet af de sidste 10 Åar, siden de forrige Lønningslove bleve vedtagne, nødvendigvis maatte bringe gennem en Revision af Lønningslovene større Lønninger tilstede for Embeds- og Bestillingsmændene, og denne samme Erkendelse, den samme Betragtning fra Regjerings Side har jo selvfølgelig faaet et Udtryk i Forslaget om gjennemgaaende midlertidigt Lønningsstillæg til Embedsmændene, indtil Lønningslovene vare blevene forandrede. Dette Forslag, som jo siden blev omformet til en Tillægsbevilling, har foreligget saavel i forrige Samling som i denne, og er nu paa sit sidste Afgjørelsesstrin. Desuden denne Afgjørelse, som jeg meget vilde beklage, bliver en saadan, at man ikke vil gaa ind derpaa, hverken paa Regjeringens oprindelige Forlangende om gjennemgaaende midlertidigt Tillæg til alle Embedsmænd, eller paa midlertidigt Lønningsstillæg op til den Grændse, som Flertallets Forslag har sat, betragter jeg det som et Udtryk fra dette Things Side af, at det ikke gennem Vedtagelsen af et saadant midlertidigt Lønningsstillæg vil foregribe den endelige Afgjørelse af Lønningslovene. Men jeg betragter det ikke som en Tilfendegivelse af, at dette Thing vil negte Dyrtidstillæg til Embeds- og Bestillingsmænd i samme Omfang som tidligere, naar Dyrtidsstanden er den samme, som den var dengang, da tidligere Dyrtidstillæg bleve givne. Den Forventning nærer jeg til det høie Thing, at det, naar Forlangende om Dyrtidstillæg fremkommer, ogsaa vil behandle det uden Hensyn til den Skjæbne, der maatte have raamt dette Lovforslag. Den ærede Ordfører for Mindretallet (Strup) eller rettere Mindretallet har i sin Betænkning